

2do) Skal han formane ham til Sinds Roelighed, at han tæmmer sine Affekter, det meeste skee kan, og beflitter sig paa at være Herre over sit eget Sind, vare sig for Ivrighed, skye Een-somhed og være flittig i sit Kald, som Gud har sat ham udi; Og efterdi der er intet kraftigere Middel til at hielppe saadanne Melankolske til rette med, end Guds saliggjørende Ord og det høiværdige Nadverens Sacramente, da skal Præsten søge at føre saadan en beklemt Siel dem til Brug, det meeste skee kan, og deraf idelig og altid holde ham Guds livsalige Forjættelser for, at han hænger hart ved dem og trøster sig dermed, naar Bangheden paakommer ham.

3tio) Skal han til den Ende formane ham at gaee flittig til Kirke, om han har den Helbred, baade naar Bøn og Prædiken holdes, og ingen Time forsømme, naar han kan; desligeste, at han tit og ofte bruger det høiværdige Sacramente og befaler sig saa Gud med en ivrig og andægtig Bøn. Saaledes skal og Præsten tilholde dem, som nærværende ere, at de altid bede med den Syge, læse og synge for ham, paa det hans Siel maae stedse være vakker for Gud, og jo mere og mere forglemme den Bedrøvelse, som den er udi. Det samme skal Præsten og selv gjøre, saa vidt han kommer til den Syge, og det paa sine Knæ tilligemed alle Nærværende; Der skal og skee Bøn for dem af Menigheden baade for og efter Prædiken, saa tidt Prædiken holdes, at Gud ved sin Hellig Aand vil opholde dem i en fast Troe og en god Samvittighed indtil Enden. Er det i Kiøbstederne, da skeer det i alle Kirkerne der i Byen, indtil man seer nogen Forandring, men er det paa Landet, da i nogle af de nærmest hosliggende Kirker. Komme saadanne til rette igjen, da skal iligemaade giøres Taksigelse derfor af Prædikestolen, ligesom for andre Syge, og det i de samme Kirker, som der tilforn er skeet Bøn i for dem.

III Art.) Om de Besatte og dem, som i en eller anden Maade plages af Dievelen eller hans onde Redskab.

Bliver Præsten kaldet til nogen, som holdes for at være besat, eller i anden Maade plages af Dievelen, da maae han ingenlunde afslaae det; men bør efter sit Embedes Pligt, i Herrens Navn, efter foregaende alvorlig Bøn og Paakaldelse til Gud, strax at forføie sig til den Syge og fornemme hans Tilstand. End bliver han ikke kaldet, og det er vitterligt, at saadan en er i hans Meenig-

hed, bør han dog komme af sig selv, og, om han saa tykkes, kan han tage sine Medhielpere eller nogle andre Guds Børn der af Sognet med sig. Han maae ikke være for hastig til at dømme derom, at han enten gjør for lidet deraf, eller og for meget. Thi endskiønt slige Exempler, derfor Gud være æret, ere nu omstunder rare i Christenheden, saa bør man dog ikke holde det for Fabel, Drømme, melankolske Grillen eller anden Sinds Uroelighed, naar saadant høres iblant os, og ikke tænke, at vi nu ere aldeles frie for slige Satans Anfægtninger. Ikke heller skal en Guds Tiener være for hastig til at troe den gemene Tale om saadanne Syge; Men han bør være betænksom i sine Domme, og i saadant Fald vel vide at gjøre Forskiel paa slige Satans Gierninger, saa at han ikke tager det ene for det andet, og dømmer den at være besat, som enten ikkun udvortes plages af Dievelen, eller og ved Forgift eller anden Troldom er bragt i den Tilstand, eller og maaskee af en naturlig Svaghed saaledes kan anstille sig; efterdi der ere adskillige Sygdomme, som i et og andet ligne dem, som ere befatte, saasom Maanedsyge, Raserie, den faldende Syge og andre deslige. Derfor, naar Præsten kommer til nogen, som er saaledes anfægtet, skal han først og for alting vel give Agt paa, hvorledes den Syges Tilstand er, og derhos nøie udforske, paa hvad Maade denne Anfægtning er overfalden ham. Hvilket han strax skal give Superintendenten tilkiende, efter alle Omstændigheder, og imidlertid med Bøn, Trøst og Formaning flittig opvarte den Syge, saavelsom dagligen antegne, hvis der foresfalder, for desbedre Underretning om Sygdommens Beskaffenhed. Siden skal Superintendenten beskikke nogle visse Præster deromkring, som, tilligemed Sognepræsten der paa Stedet, skal skiftes til at opvarte den Anfægtede med Bøn og Læsning. Disse skal allerførst i nogle Medicorum Overværelse nogle Gange komme tilsammen hos den Anfægtede, og vel med hinanden overveie, om den Svaghed kan være naturlig eller ei, hvis ikke, om det da maaskee maatte være et Enpaitna eller Satans Gøgelspil, hvorved han saa tidt forblinder Menneskene, og saaledes forvender deres Sind og Sandser, at det, de tænke de see for deres Øine, er dog slet intet; Eller og om saadan en vel kan eragtes at være legemlig besat af Dievelen, saa at han enten hersker og regierer i det ganske Lege-me og alle dets Lemmer, samt Sind, Fornuft og alle Sielens Egenskaber, eller og, at han ikkun